

03-07-2008

PRIMLJENO

Broj: P-50-17/03

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU

PRIMLJENO

19-05-2008

poštom — neposredno
u primj. priloga
pristojha

IV Pž-5528/05-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA i RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Alice Pelicarić, predsjednice vijeća, te Branke Stilinović-Petrović i Dubravke Matas, članova vijeća, u parničnom predmetu tužitelja – 1. ALEKSEJA ALEKSANDROVA iz Zagreba, 2. STIPANA LELASA iz Zagreba i 3. EUROBUS SOKO d.o.o. iz Mostara, protiv tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, MINISTARSTVO FINACIJA, iz Zagreba, radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja tražbine, vsp. 1,129.617,46 kn, odlučujući o žalbi prvotužitelja i drugotužitelja protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj XXXIX P-19/03-36 od 6. lipnja 2005. godine, u sjednici vijeća održanoj 9. travnja 2008. godine

presudio je

Odbija se žalba prvotužitelja kao neosnovana te se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj XXXIX P-19/03-36 od 6. lipnja 2005. godine potvrđuje.

riješio je

Žalba drugotužitelja STIPANA LELASA iz Zagreba odbacuje se kao nepravovremena.

Obrazloženje

Prvostupanjski sud je pobijanom presudom odbio tužitelje sa tužbenim zahtjevom kojim su tražili da se utvrdi da je osnovano tužiteljevo osporavanje tuženikove tražbine kao stečajnog vjerovnika u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu broj St-197/99 u iznosu od 1,129.617,46 kn te da se

4. 5. 11. u/c
Dražić 10. 10. 06
36. 7. 07. 06

utvrdi da ne postoji tražbina tuženika prema EUROBUS d.o.o. iz Zagreba u iznosu od 1,129.617,46 kn prvog isplatnog reda – tražbina viših isplatnih redova. Prvostupanjski sud je obvezao tužitelje da solidarno naknade tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 67.800,00 kn.

Tužitelji u tužbi navode da je u stečajnom postupku koji se vodi nad EUROBUS d.o.o. Zagreb kao stečajnom dužniku pod brojem St-197/99 stečajno vijeće uputilo tužitelje u parnicu iz razloga što su tužitelji na ispitnom ročištu osporili stečajnom vjerovniku prijavljenu tražbinu u iznosu od 1,129.617,46 kn.

Tužitelji navode da je iz izvotka pod nazivom „Stanje računa poreznog obveznika na dan 23. siječnja 2002. godine koje je izdalo Ministarstvo financija, Porezna uprava, Ispostave Peščenica vidljivo, da tuženik ima prema stečajnom dužniku tj. EUROBUSU d.o.o. potraživanja u iznosu od 242.975,98 kn. Navedeno potraživanje namireno je u nespornom dijelu, a u odnosu na PDV u iznosu od 100.828,25 kn tužitelji ističu da taj iznos predstavlja PDV za 1998. godinu, kojeg tuženik nije trebao obračunati. Nadalje iznose da stečajni dužnik ima i potraživanje prema tuženiku u iznosu od 1,954.788,26 kn, radi čega podredno stavljaju prigovor prijeboja. U podnesku od 24. veljače 2003. godine tužitelji navode da razlika potraživanja između trećetužitelja i tuženika u korist trećetužitelja iznosi 825.170,80 kn.

Tuženik je osporio tužbeni zahtjev, ističući između ostaloga da je na dan 19. lipnja 2002. godine, kada je otvoren stečaj nad EUROBUS d.o.o. iz Zagreba, na računu PDV-a postojao dospjeli dug u iznosu od 1,083.916,96 kn, a ukupno po svim računima 1,299.809,69 kn. Na računu PDV-a postojala je pretplata u prvom mjesecu u iznosu od 1,946.574,85 kn, dok 9. travnja 2002. godine nisu proknjižena zaduženja od strane odjela za nadzor porezne uprave u iznosu od 3,010.122,64 kn. Slijedom toga tuženik ističe da se prijava potraživanja veže uz datum otvaranja stečajnog postupka tj. 19. lipnja 2002. godine, radi čega ne stoji tvrdnja da tužitelji imaju potraživanje prema tuženiku, a niti ima osnove za prijeboj.

Nakon provedenog dokaznog postupka prvostupanjski sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan, jer sud na temelju provedenih dokaza nije mogao utvrditi da je zahtjev tužitelja utemeljen i da ima i potraživanja prema tuženiku.

Zbog spornih činjenica o postojanju potraživanja i jedne i druge stranke, tužitelji su predložili financijsko vještačenje, koje je sud i prihvatio, ali tužitelji nisu postupili po rješenju suda te nisu platili potreban predujam za vještačenje. Prvostupanjski sud ističe, da je tužiteljima njihov punomoćnik otkazao punomoć za zastupanje, pa su na raspravu tužitelji pozvani osobno, ali na raspravu zakazanu za 6. lipnja 2005. godine nisu pristupili, radi čega je sud ročište na prijedlog tuženika, kako se postupak ne bi odugovlačio te kako bi se spriječila svaka zloupotreba prava u postupku, glavnu raspravu zaključio.

Budući da su tužitelji tijekom postupka propustili dokazati sudu osnovanost tužbenog zahtjeva, to je prvostupanjski sud primjenom pravila iz čl. 221. ZPP-a tužbeni zahtjev odbio.

Protiv prvostupanjske presude su žalbu podnijeli prvo i drugotužitelj.

Prvotužitelj navodi da zajedno sa još dva vjerovnika je osporio tražbinu tuženika, jer smatra da ista ne postoji. Navodi da je tužba podnesena putem odvjetnika, ne zbog njegove želje, već zbog zakonske procedure, a isključivo u namjeri da se utvrdi činjenično stanje, a za što su bili priloženi svi dokazi. No zbog dužine trajanja postupka i nemogućnosti daljnjega plaćanja odvjetnika, isti je otkazao punomoć, a iz istoga razloga tužitelji nisu bili u mogućnosti platiti dodatno vještačenje.

Prvotužitelj iznosi da u slučaju dobivanja spora niti on osobno kao ni ostali tužitelji nemaju nikakve materijalne koristi, već je svrha tužbe bila utvrđenje neosnovanosti tražbine. Zato podnosi žalbu, jer i dalje smatra neprihvatljivim da se priznaje potraživanje koje ne postoji, a presuda je donesena isključivo kao rezultat materijalne nemogućnosti tužitelja da dokaže činjenično stanje.

Drugotužitelj u žalbi navodi da se presuda pobija radi nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, te da su tužitelji kažnjeni plaćanjem pristojbi, što sa stanovišta istine i pravičnosti je nedopustivo. Pošto je drugotužitelj umirovljenik, navodi da nema mogućnosti podmiriti pristojbe i troškove.

Žalba prvotužitelja nije osnovana.

Ispitujući prvostupanjsku presudu na temelju odredbe čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99 i 117/03, dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da prvostupanjski sud u donošenju pobijane presude nije počinio niti jednu bitnu povredu postupka te da je na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

Prema odredbi čl. 7. ZPP-a stranke su dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Ovaj sud prihvaća stav prvostupanjskog suda da tužitelji nisu dokazali osnovanost tužbenog zahtjeva, jer podaci koje su tužitelji dostavili sudu sa stanjem na dan 23. siječnja 2001. godine nisu relevantni za osnovanost utuženog potraživanja koji je tuženik prijavio u stečajnom postupku, koji je otvoren nad stečajnim dužnikom EUROBUS d.o.o., 19. lipnja 2002. godine. Činjenica što su tužitelji podnijeli tužbu radi utvrđivanja neosnovanosti tuženikova potraživanja u odnosu na stečajnog dužnika, ne imajući pri tom nikakve osobne koristi je za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva pravno irelevantna. Prije podnošenja tužbe tužitelju treba biti jasno, da ako želi uspjeti sa tužbenim zahtjevom, da je dužan činjenice na kojima temelji tužbeni

zahtjev i dokazati te snositi troškove koji su potrebni za dokazivanje svojih navoda. Pošto tužitelji neplaćanjem predujma nisu omogućili provođenje vještačenja, a iz dokaza koje je priložio tuženik navodi tužitelja se ukazuju neosnovanim, to je prvostupanjski sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo. Osim toga, u parnici radi utvrđenja tražbina koje se vode u slučajevima kada je koji od stečajnih vjerovnika na ispitnom ročištu osporio tražbinu koju je priznao stečajni upravitelj, a za koju ne postoji ovršna isprava, pasivno je legitimiran stečajni dužnik, a ne vjerovnik čiju je tražbinu osporio drugi vjerovnik. Stoga je i iz tih razloga prvostupanjski sud pravilno postupio kad je tužitelje sa tužbenim zahtjevom odbio.

Žalbu drugotužitelja je valjalo odbaciti kao nepravovremenu iz razloga, jer je iz spisa vidljivo da je drugotužitelj presudu primio 23. lipnja 2005. godine, a žalbu je podnio 14. srpnja 2005. godine, a što znači po isteku zakonskog roka od osam dana.

Iz svih navedenih razloga je valjalo na temelju odredbe čl. 368. i čl. 380. t. 2. ZPP-a odlučiti – riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 9. travnja 2008. godine

PREDSJEDNICA VIJEĆA
ALICA PELICARIĆ v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

BRANKICA CURMAN

XXXIX-P-19/03

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, po sucu toga suda Iliji Đogašu, u pravnoj stvari tužitelja ALEKSEJ ALEKSANDROV iz Zagreba Čačkovićeve 13-a, STIPANA LELAS iz Zagreba Medveščak 87 i EUROBUS SOKO d.o.o. iz Mostara Rodoč bb BiH, protiv tuženika REPUBLIKE HRVATSKE – MINISTARSTVA FINANCIJA iz Zagreba Katančičeva br.5, radi utvrdjenja osnovanosti osporavanja tražbine, vsp.1.129.617,46 kn, dana 6.lipnja 2005. zaključio je glavnu raspravu u nazočnosti punomoćnice tuženika Sabine Nuhbegović zamjenice državnog odvjetništva – Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu Građansko-upravni odjel Trg bana J.Jelačića br.6 Zagreb, i istog dana presudu objavio u njenoj nazočnosti

p r e s u d i o j e

Odbija se kao nesnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi.

I «Utvrdjuje se da je osnovano tužiteljevo osporavanje tražbine tuženika kao stečajnog vjerovnika u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu br.ST-197/99 u iznosu od 1.129.617,46 kn, te da ne postoji tražbina tuženika prema EURO BUS d.o.o. iz Zagreba u iznosu od 1.129.617,46 kn prvog isplatnog reda tražbina viših isplatnih redova.

Tuženik je dužan tužiteljima naknaditi prouzročeni parnični trošak».

II Tužitelji su dužni solidarno platiti troškove postupka ovom sudu u iznosu od 10.000,00 kn u roku od 8 dana po pravomoćnosti presude.

III Tužitelji su dužni solidarno naknaditi tuženiku troškove spora u iznosu od 67.800,00 kn u roku od 8 dana po pravomoćnosti presude.

Obrazloženje

Tužitelji su po svom iskazanom punomoćniku Dušku Marković odv. iz Zagreba Trg sportova br.11, protiv tuženika ovom sudu dana 3.siječnja 2003. podnijeli tužbu radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja tražbine u iznosu od 1.129.617,46 kn.

Tužitelj u tužbi navodi da je u stečajnom postupku koji se vodi nad EUROBUS d.o.o. Zagreb Trg Dj.F.Kenedija 6-b kao stečajnom dužniku pred ovim sudom pod br.St-197/99 stečajno vijeće je rješenjem od 6.prosinca 2002. uputilo tužitelje na parnicu iz razloga što su

tužitelji na ispitnom ročištu osporili stečajnom vjerovniku prijavljenu tražbinu u iznosu od 1.129.617,46 kn.

Nastavno se u tužbi navodi da iz izvadka pod nazivom «stanje računa poreznog obveznika na dan 23.siječnja 2002.» koje je izdalo Ministarstvo financija – Porezna uprava Ispostave Peščenica da je vidljivo da tuženik ima prema stečajnom dužniku tj. EUROBUSU potraživanje u iznosu od 242.975,98 kn na dan 23.siječnja 2002.

Navedeno potraživanje namireno je u dijelu koji nije sporan a u odnosu na PDV u iznosu od 100.828,25 kn tužitelji ističu da taj iznos predstavlja PDV za 1998.

To potraživanje je neosnovano jer tuženik potražuje PDV koji u spornom razdoblju nije trebalo obračunavati.

Nadalje se navodi prema istom izvadku da stečajni dužnik tj. III-tužitelj ima potraživanje prema tuženiku u iznosu od 1.954.788,26 kn pa su tuženici tražili u petitu tužbe da se utvrdi da je njihovo potraživanje osnovano prema tuženiku.

Nastavno tužitelji su svojim podneskom od 24.veljače 2003. (list br.10 spisa) navodi da je razlika u potraživanju između III-tužitelja i tuženika u korist III-tužitelja za iznos od 825.170,80 kn.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu list br.13 spisa osporava navode tužitelja u tužbi ističući između ostalog da je na dan 19.lipnja 2002. kada je otvoren stečaj nad III-tužiteljem da je postojao dospjeli dug u iznosu od 1.083.916,96 kn a ukupno po svim računima 1.299.809,69 kn te da je na računu PDV postojala pretplata u prvom mjesecu 2002. u iznosu od 1.946.574,85 kn dok nisu 9.travnja 2002. proknjižena zaduženja od strane odjela za nadzor Porezne uprave u iznosu od 3.010.122,64 kn .

Slijedom toga tuženik isitče kako stanje računa na dan 23.siječnja 2002. nije relevantno jer se prijava potraživanja veže za datum otvaranja stečajnog postupka tj. 19.lipnja 2002. a takodjer izvadak priložen uz tužbu ne predstavlja vjerodostojnu ispravu jer ne sadrži žig tijela kojeg je izdala niti potpis ovlaštenog službenika. Stoga ne stoji tvrdnja da tužitelj ima protutražbinu prema tuženiku, pa slijedom istog nema ni osnova za prijeboj te se predlaže sudu da tužitelja odbije sa tužbom i tužbenim zahtjevom u cijelosti uz platež troškova ovog postupka.

Punomoćnik tužitelja je svojim podneskom primljenim u ovom sudu 18.studenog 2004. obavijestio ovaj sud (list 94 spisa) da je otkazao punomoć tužiteljima sukladno čl.99 st.2 ZPP-a.

Ovaj sud je u tijeku postupka proveo dokaze čitanjem svih isprava priloženih u spisu i to stanje računa poreznog obveznika na dan 23.1.2002. list br.6, porezno rješenje od 10.7.2001. list br.17-20, dostavnice listovi 21 i 22, rješenje od 21.1.2002. list br.23-26, povratnica, presuda Općinskog suda u Zagrebu list br.34-35, zapisnik Općinskog suda u Zagrebu list br.36-42, pismo Kristine Gabud list br.48, optužni prijedlog ODO u Zagrebu od 27.studenog 2002. list br.60, izvadak iz zapisnika Općinskog suda Zagreb list br.61 i 63-67, stanje računa poreznog obveznika na dan 19.6.2002. list br.73, izvod iz informacijskog sustava Porezne uprave list br.74, obračun članarine list 75-76,77 , izvod iz informacijskog sustava 78-79, porezno rješenje od 29.6.2001. list br.80, izvod iz informacijskog sustava porezne uprave list br.81, rješenje porezne uprave od 9.6.2000. list br.82, rješenje od 5.10.1999. list br.83, izvod iz informacijskog sustava porezne uprave list br.84.

Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka ovaj sud je došao do zaključka da tužba i tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovana iz razloga što na temelju provedenih dokaza sud nije mogao utvrditi da je zahtjev tužitelja utemeljen i da ima potraživanja prema tuženoj Republici Hrvatskoj.

Zbog spornih činjenica o postojanju potraživanja i jedne i druge stranke tužitelji su predložili financijsko vještačenje na raspravi 13.rujna 2004. što je ovaj sud prihvatio i odredio da se provedu dokazi financijskim vještačenjem.

Svojim rješenje navedenog dana sud je pozvao tužitelje da u roku od 8 dana na depozitni račun ovog suda uplati potrebni predujam za troškove i nagradu vještaku u iznosu od 4.000,00 kn, međutim tužitelji nisu postupili po rješenju ovog suda pa stoga nije niti proveden dokaz financijskim vještačenjem.

Nadalje tužiteljima je njihov punomoćnik otkazao punomoć, pa su na raspravu pozvani tužitelji osobno ali nisu pristupili na raspravu 6.lipnja 2005. pa je ovaj sud na prijedlog zastupnika tuženika održao raspravu kako se postupak nebi odugovlačio i spriječila svaka zlouporaba prava u postupku – načelo ekonomičnosti te je zaključio raspravu.

Budući da su tužitelji tijekom postupka propustili ovom sudu dokazati osnovanost svog tužbenog zahtjeva ovaj sud je primjenom pravila iz čl.221-a ZPP-a odlučio kao u izreci presude.

Odluka suda o troškovima postupka temelji se na odredbama čl.154 st.1 , 154-a , 155 st.1 162, 163 i 164 ZPP-a te važeće odvjetničke tarife.

Naime Državno odvjetništvo je u ovom sporu zastupalo državu Republiku Hrvatsku kao zakonski zastupnik pa tuženoj po odredbama čl.162 i 163 ZPP-a pripada naknada troškova sukladno Zakonu o državnom odvjetništvu i tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Kako su tužitelji u tužbi naznačili vrijednost spora 1.129.617,46 kn ovaj sud je sukladno čl.26 Zakona o sudskim pristojbama pri obračunu troškova uzeo naznačeni iznos u tužbi, te je Državnom odvjetništvu priznao troškove zastupanja tužene i to na raspravi 25.veljače, 29.travnja, 11.studenog i 10.prosinca 2003., te 2.ožujka, 29.ožujka, 13.rujna 2004., 11.siječnja 2005. po 50 % jer se na tim ročištima nije raspravljalo o glavnoj stvari, te za zastupanje 6.lipnja 2005. 100 % od važeće odvjetničke tarife ili 1.130 bodova, te za odgovor na tužbu 1.130 bodova ili ukupno 6.780 bodova a vrijednost jednog boda je 10 kuna što iznosi 67.800,00 kn.

Državnom odvjetništvu troškovi zastupanja pred ovim sudom pripada po tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika jer ono u ovom postupku nije bilo stranka nego je se pojavljivalo kao zakonski zastupnik tužene.

Stoga su ovaj iznos troškova tužitelji dužni uplatiti na državni proračun Republike Hrvatske br.1001005-1863000160 poziv na br.24-5045.

Tužitelji su dužni također podmiriti troškove postupka – pristojbu na tužbu i presudu ovog suda po 5.000,00 kn.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
U ZAGREBU, 06.lipnja 2005.

SUDAC
ILIJA DOGAŠ v.r.

Za točnost otpredavka
Ovlašteni službenik
Anka Cindrić

4.

POUKA

Protiv ove presude može nezadovoljna stranka izjaviti žalbu u roku od 8 dana računajući od dana prijema opravka presude. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud RH u Zagrebu. Žalitelj plaća pristojbu na žalbu u iznosu od 6.250,00 kn na žiro račun državnog proračuna.

REPUBLIKA HRVATSKA
RJEŠENJE

XLV P-1165/07

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU po sucu Mirni Panjan, kao predsjedniku vijeća, u pravnoj stvari tužitelja EUROBUS SOKO d.o.o., Mostar, Rodoč bb, Republika Bosna i Hercegovina, protiv tuženika RH – MINISTARSTVO FINACIJA – CARINSKA UPRAVA – CARINARNICA ZAGREB, Zagreb, Av. Dubrovnik 32, zatupano po Županijskom državnom odvjetništvu – Građansko upravni odjel, Zagreb, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, dana 25. travnja 2007.g.

r i j e š i o   j e

Utvrđuje se da je tužba u ovom predmetu povučena u cijelosti.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine.

Podneskom od 29.03.2007.g. tužitelj je povukao tužbu.

Podnesak o povlačenju tužbe dostavljen je tuženiku 06.04.2007.g.

Kako se tuženik u zakonskom roku iz čl. 193 st. 2 ZPP-a nije očitovao o povlačenju tužbe, to je temeljem cit. propisa odlučeno kao u izreci rješenja.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
U Zagrebu, 25. travnja 2007.g.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude-rješenja, nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana po primitku presude-rješenja, a ulaže ga putem ovog Suda u 2 primjeka za Sud i po 1 za svaku protivnu stranku.

Predsjednik vijeća – sudac:
Mirna Panjan, v.r.

Za točnost otpavka
Snježana Kovačić

5.9.1
od 13.02.07
ud brn